

[Energiministeren]

Det eksisterende produktionsapparat i el-sektoren er baseret på store kulfyrede enheder. Erkendelsen af de miljømæssige belastninger, som bl.a. sådanne forbrændingsanlæg forårsager, førte i 1984 til vedtagelse af forsøringsloven, som sigter mod en ca. 40 pct.s reduktion af kraftværkernes SO₂-emission inden 1995 i forhold til 1980-niveauet. En helt nødvendig konsekvens af forsøringsloven (som samlede et bredt flertal i folketinget) er, at affaldet kan håndteres, herunder at der kan ske en deponering af de dele af affaldet, der ikke kan genanvendes.

I vurderingen af spørgsmålet om den fremtidige udbygning af elproduktionsapparatet lægger energiministeriet vægt på en lang række faktorer.

Ud over en vurdering af det fremtidige elforbrug, mulighederne for at gennemføre elbesparelser, hensynet til et økonomisk og teknisk velfungerende produktionsapparat, valuta, beskæftigelse m.v. indgår naturligvis også miljømæssige hensyn med en betydelig vægt.

Disse miljømæssige overvejelser omfatter bl.a. mulighederne for håndtering af affald fra kulfyrede kraftværker.

Spørgsmålene om affaldshåndtering indgår derfor såvel i den løbende behandling af spørgsmål om udbygning af elværkernes produktionskapacitet som i det mere langsigtede planlægningsarbejde inden for el- og energiområdet.

Spm. nr. S 962

Til *kirkeministeren* (10/4 86) af:

Stillinger (SF):

»Finder ministeren – på baggrund af en konkret sag på Sydfyn – at det ligger inden for meningshedsrådenes kompetence at betale transport til konfirmandundervisning for nogle elever og ikke for andre, og hvad agter ministeren at gøre for at bringe denne forskelsbehandling af sognebørn til ophør?«

Begrundelse

Det er i højeste grad betænkeligt, at menighedsråd, som skal betjene samtlige sognebørn, gør forskel på konfirmandelever.

I den konkrete sag har menighedsrådet ved at forskelsbehandle konfirmandeleverne

økonomisk blandet sig i det frie skolevalg, som vi har tradition for i Danmark.

Svar (16/4 86):

Kirkeministeren (Mette Madsen):

Ifølge anordning om konfirmation § 2, stk. 5, kan menighedsrådet af kirkekassen afholde udgifter til befordring af konfirmander til konfirmandforberedelse. Det er altså overladt til menighedsrådet at skønne over, om det vil være rimeligt at yde et sådant tilskud, og det finder jeg er en god ordning.

Når børn af den ene eller anden grund er elever på en skole – offentlig eller privat – der ligger uden for hjemsovn og skoledistrikt, vil det normalt være både praktisk og naturligt, at de undervises til konfirmation sammen med deres klassekammerater. Hvis de alligevel foretrækker konfirmationsforberedelse hos deres hjemsovn præst, kan det diskuteres, om det er rimeligt, at der ydes dem godtgørelse af udgifter til befordring fra præst til skole. Men bliver resultatet – som i de tilfælde, der har givet anledning til spørgsmålet – at der ikke ydes befodringsgodtgørelse, er det ikke på grund af den valgte skoleform, men som følge af, at forældrene har valgt at lade børnene gå i andre skoler, der er uden tilknytning til børnenes hjemsovn.

Omstændighederne kan altså tale for, at der ydes befodringsgodtgørelse til nogle af børnene på konfirmandhold og ikke til andre, og derfor synes jeg ikke, at der er grund til at kritisere den nuværende ordning, hvorefter afgørelsen træffes af menighedsrådet som repræsentant for dem, der skal skaffe pengene.

Spm. nr. S 964

Til *indenrigsministeren* (10/4 86) af:

Fischer (KF):

»Kan ministeren oplyse, i hvilket omfang der klages over vagtlægernes arbejde, og om klagetilfældene giver ministeren anledning til overvejelser om ændringer i de gældende bestemmelser for vagtlægeordningen?«

Begrundelse

I de seneste uger har der i dagspressen været rejst kritik mod vagtlægernes arbejde